

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

11. září 2007^{*}

Ve věci C-227/04 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 28. května 2004,

Maria-Luise Lindorfer, úřednice Rady Evropské unie, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupená G. Vandersandenem a L. Levim, avocats,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž další účastníci řízení je:

Rada Evropské unie, zastoupená F. Antonem a M. Sims-Robertson, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

^{*} Jednací jazyk: francouzština.

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, A. Rosas, R. Schintgen, E. Juhász (zpravodaj)
a J. Klučka, předsedové senátů, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, M. Ilešič,
J. Malenovský, U. Lohmus, E. Levits a A. Ó Caoimh, soudci,

generální advokát: F. G. Jacobs, poté E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta F. G. Jacobse na jednání dne
27. října 2005,

s přihlédnutím k usnesení o znovuotevření ústní části řízení ze dne 26. dubna 2006
a po jednání konaném dne 28. června 2006,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky E. Sharpston na jednání dne
30. listopadu 2006,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem požaduje M.-L. Lindorfer zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 18. března 2004, Lindorfer v. Rada (T-204/01, Recueil FP, s. I-A-83 a II-361, dále jen „napadený rozsudek“), kterým tento soud zamítl její žalobu na zrušení rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 3. listopadu 2000 o výpočtu let služby započitatelných pro důchod po převodu paušální odkupní hodnoty nároků na starobní důchod, které nabyla v rakouském systému, do systému Společenství (dále jen „sporné rozhodnutí“).

Právní rámec

- 2 Článek 1a odst. 1 služebního řádu úředníků Evropských společenství, který byl do tohoto služebního řádu vložen nařízením (ES, ESUO, Euratom) č. 781/98 ze dne 7. dubna 1998 (Úř. věst. L 113, s. 4, dále jen „služební řád“), stanoví:

„Úředníci mají při uplatňování tohoto služebního řádu nárok na rovné zacházení bez přímé či nepřímé diskriminace na základě rasy, politického, filozofického nebo náboženského přesvědčení, pohlaví nebo sexuální orientace, aniž jsou dotčena příslušná ustanovení vyžadující zvláštní rodinný stav.“

3 Článek 77 služebního řádu stanoví:

„Úředník, který splní alespoň deset let služby, má nárok na starobní důchod. [...]

Horní hranice starobního důchodu činí 70 % posledního základního platu v posledním stupni [poslední platové třídě], do kterého byl úředník zařazen nejméně po dobu jednoho roku. Přísluší úředníkovi, který splnil třicet pět let služby počítaných v souladu s článkem 3 přílohy VIII. Pokud je počet let služby nižší než třicet pět [...], horní hranice se poměrným způsobem sníží.

[...]

Nárok na starobní důchod vzniká dosažením věku 60 let.“

4 Podle článku 83 služebního řádu:

„1. Dávky vyplácené v rámci tohoto důchodového systému se vyplácejí z rozpočtu Společenství. Členské státy společně ručí za vyplácení těchto dávek v souladu s klíčem stanoveným pro financování takových výdajů.

[...]

2. Na náklady důchodového systému [Společenství] přispívají úředníci z jedné třetiny. [...]

[...]

4. Pokud by pojistně matematické posouzení důchodového systému vypracované jedním nebo více kvalifikovanými odborníky na žádost Rady prokázalo, že příspěvky úředníků nepostačují k financování jedné třetiny dávek stanovených v důchodovém systému, rozpočtové orgány, v souladu s rozpočtovými pravidly a po obdržení stanoviska výboru pro služební řád stanoveného v článku 10, stanoví změny, které mají být uskutečněny v oblasti sazeb příspěvků úředníků nebo důchodového věku.“

5 Článek 2 přílohy VIII služebního řádu stanoví:

„Starobní důchod se vyplácí na základě celkového počtu roků služby započitatelných pro důchod získaných úředníkem. Každý rok služby, který se vezme v úvahu podle článku 3, jej opravňuje k jednomu roku služby započitatelné pro důchod a každý celý měsíc k jedné dvanáctině roku služby započitatelné pro důchod.

Nejvyšší počet roků služby započitatelných pro důchod, který se vezme v úvahu pro stanovení nároku na starobní důchod, je třicet pět.“

6 Článek 5 přílohy VIII služebního řádu stanoví:

„Bez ohledu na ustanovení článku 2 má úředník, který má ve věku 60 let odpracováno méně než 35 let služby započitatelných pro důchod a který nadále

získává nároky na důchod podle článku 3, nárok za každý rok služby mezi věkem šedesáti let a věkem, ve kterém začal pobírat starobní důchod, na zvýšení důchodu o 5 % částky důchodových nároků, které získal ve věku šedesáti let, za předpokladu, že celková výše jeho důchodu nepřesáhne 70 % jeho konečného [základního] platu, který je, v závislosti na případě, vymezen v článku 77 druhém a třetím pododstavci služebního řádu.

[...]“

- 7 Článek 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu stanoví, že úředník, který nastoupí do služebního poměru v jednom ze Společenství po odchodu ze služby ve státní správě nebo ve vnitrostátní či mezinárodní organizaci nebo po výkonu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, může po svém jmenování uhradit Společenstvím buď pojistně matematickou protihodnotu, nebo paušální odkupní hodnotu nároků na starobní důchod, které mu vznikly na základě takové služby nebo činnosti. Totéž ustanovení doplňuje, že v takovém případě stanoví úředníkům orgán, s přihlédnutím k platové třídě, do které byl úředník zařazen při jmenování, počet let služby započítatelných pro důchod, které mu jsou započteny v rámci jeho vlastního systému za předchozí období na základě částky pojistně matematické protihodnoty nebo vrácených částek.
- 8 Rozhodnutím ze dne 13. července 1992 stanovila Rada obecná prováděcí ustanovení k čl. 11 odst. 1 a 2 přílohy VIII služebního řádu, která byla naposledy pozměněna rozhodnutím Rady ze dne 19. prosince 1994 (dále jen „OPU“).
- 9 Podle čl. 10 odst. 2 OPU se u úředníků vypočítává počet let služby započítatelných pro důchod na základě celkové převedené částky, od které se odečtou úroky s jednoduchou úrokovou sazbou ve výši 3,5 % ročně za období od data jmenování do

data skutečného převodu výše uvedené částky na účet Společenství. Tento úrok se neodečítá za období, během nichž nebyla převoditelná částka revalorizována nebo zvýšena o úroky penzijním fondem, pod který spadala dotyčná osoba před vstupem do služby Společenství.

- ¹⁰ Článek 10 odst. 3 a 4 OPU (oba vzorce budou dále uváděny jako „přepočítávací vzorce“) stanoví:

„3. Počet let služby započitatelných pro důchod se vypočítává:

- přepočtem převedené částky (Č) na teoretický důchod (D) v závislosti na pojistně matematických hodnotách (H) podle článku 39 přílohy VIII [služebního řádu] podle vzorce $D = \check{C} / H$,
- přepočtem tohoto důchodu (D) na roky služby započitatelné pro důchod podle služebního řádu (R) v závislosti na základním ročním platu (P) odpovídajícím platové třídě, do které byl úředník zařazen při jmenování [...] podle vzorce $R = D \times 100 / P \times 2$.

Počet let služby započitatelných pro důchod, které je třeba vzít v úvahu, však nemůže v žádném případě překročit počet let, během kterých dotyčná osoba před nástupem do služby Společenství odváděla příspěvky v rámci zákonného důchodového pojištění.

4. Částka převedená na účet Společenství v jiné měně než v belgických francích je – pro určení počtu let služby započitatelných pro důchod – přepočítána na belgické franky následovně:

[...]

- b) u úředníka jmenovaného po 31. prosinci 1971 [...] se převedená částka rozdělí poměrně podle délky období, během kterých byly nabyty nároky na starobní důchod odpovídající této částce, tedy jednak podle délky období předcházejícího 1. lednu 1972, a jednak délky období po 31. prosinci 1971.

Díl částky odpovídající období předcházejícímu 1. lednu 1972 je převeden na základě parit akceptovaných Mezinárodním měnovým fondem, které platily k 31. prosinci 1971.

Díl částky odpovídající období po 31. prosinci 1971 je převeden na základě aktualizovaného průměrného kurzu stanoveného Komisí pro období od 1. ledna 1972 až do data jmenování úředníka [dále jen ‚varianta i‘] [...].

Na žádost úředníka [...] se však částka (Č), která se zohledňuje pro účely výpočtu, přepočítá na základě aktualizovaného kurzu platného v době převodu. V tomto případě bude platem (P) nebo pojistně matematickou hodnotou (H), které se zohlední při výpočtu let služby započitatelných pro důchod, v prvním případě odměna odpovídající platové třídě, do které byl úředník zařazen při jmenování [...], platná v době převodu, a v druhém případě pojistně matematická hodnota odpovídající věku dosaženému úředníkem v této době [dále jen ‚varianta ii‘] [...].“

- ¹¹ Tabulka pojistně matematických protihodnot podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, jak je stanovena v rozhodnutí Rady ze dne 13. července 1992, obsahuje pro obě pohlaví u věkové kategorie 30 až 50 let následující hodnoty:

<i>Věk</i>	<i>Muži</i>	<i>Ženy</i>
30	9,667	10,269
31	9,811	10,426
32	9,956	10,586
33	10,102	10,746
34	10,249	10,908
35	10,397	11,071
36	10,546	11,236
37	10,695	11,402
38	10,846	11,569
39	10,998	11,739
40	11,154	11,912
41	11,308	12,034
42	11,465	12,261
43	11,625	12,441
44	11,788	12,626
45	11,955	12,816
46	12,127	13,013
47	12,302	13,215
48	12,480	13,422
49	12,661	13,633
50	12,847	13,850

- 12 Podle článku 31 služebního řádu jsou vybraní kandidáti jmenováni úředníky kategorie A nebo jazykových služeb do počáteční platové třídy v jejich kategorii nebo službě. Orgán oprávněný ke jmenování se však může s výhradou některých omezení odchýlit od ustanovení tohoto článku.
- 13 Článek 1 odst. 1 nařízení (ES) ze dne 20. března 1995 č. 626/95 o zavedení zvláštních a dočasných opatření týkajících se přijímání úředníků Evropských společenství v důsledku přistoupení Finska, Rakouska a Švédska (Úř. věst. L 66, s. 1) stanoví, že až do 31. prosince 1999 mohou být volná místa odchýlně mj. od článku 31 služebního řádu obsazována, až do počtu míst stanovených pro tento účel příslušnými orgány při jednáních o rozpočtu, finskými, rakouskými a švédskými státními příslušníky.

Skutkový základ sporu

- 14 Maria-Luise Lindorfer, rakouská státní příslušnice, nastoupila do služby Rady dne 16. září 1996. Dne 16. června 1997 byla jmenována úřednicí a zařazena do platové třídy A 5, stupně 2. Před přijetím do služby Rady byla třináct let a tři měsíce zaměstnána v Rakousku. Během tohoto období odváděla příspěvky do rakouského důchodového systému.
- 15 Dne 15. května 1999 požádala M.-L. Lindorfer na základě čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu o převod paušální odkupní hodnoty nároků na starobní důchod, nabytých v rakouském systému, do systému Společenství.

- 16 Dne 18. února 2000 informoval rakouský penzijní fond M.-L. Lindorfer, že částka paušální odkupní hodnoty jejích rakouských nároků na starobní důchod byla prozatímně stanovena k datu 1. března 2000 ve výši 1 306 712,23 ATS. Rovněž jí informoval, že nemá nárok na starobní důchod v Rakousku, jelikož neodváděla příspěvky po minimální požadované době 180 měsíců. Nicméně jí navrhl, aby „odkoupila“ chybějících 21 měsíců pojištění zaplacením částky ve výši 237 963,60 ATS. Maria-Luise Lindorfer tento návrh nepřijala.
- 17 Dne 28. března 2000 oddělení „Důchody“ generálního sekretariátu Rady zaslalo M.-L. Lindorfer oznámení, ke kterému byl připojen výpočtový list nazvaný „Výpočet let služby započitatelných pro důchod, které jsou započteny podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu“. Z tohoto listu vyplývá, že roky započitatelné pro důchod odpovídající převoditelné částce činily 5 let, 3 měsíce a 24 dní.
- 18 Dopisem ze dne 12. září 2000 M.-L. Lindorfer informovala oddělení „Důchody“, že s převodem paušální odkupní hodnoty nároků na rakouský starobní důchod v zásadě souhlasí. Napadla však počet roků služby započitatelných pro důchod ve výše uvedeném vyměřovacím listu z důvodu, že způsob výpočtu použitý Radou je diskriminační a netransparentní. Nakonec požádala o několik informací.
- 19 Dne 29. září 2000 stanovil rakouský penzijní fond částku, která má být převedena, ve výši 1 337 136,07 ATS.
- 20 O sporném rozhodnutí byla M.-L. Lindorfer informována oznámením ze dne 3. listopadu 2000, které obdržela dne 7. listopadu 2000. Dne 2. února 2001 podala na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu proti tomuto rozhodnutí stížnost, která byla doplněna dne 25. dubna 2001.

21 Rozhodnutím ze dne 31. května 2001 Rada tuto stížnost zamítla.

Žaloba před Soudem a napadený rozsudek

22 Dne 5. září 2001 podala M.-L. Lindorfer žalobu k Soudu za účelem zrušení sporného rozhodnutí, zrušení rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její stížnost, jakož i uložení Radě, aby na opraveném právním základě nově stanovila počet let služby započitatelných pro důchod, který je třeba zohlednit pro její důchod v rámci Společenství v důsledku převodu jejích nároků na starobní důchod nabytých v Rakousku.

23 Na podporu své žaloby M.-L. Lindorfer předložila v podstatě dva žalobní důvody. První z nich se týkal protiprávnosti čl. 10 odst. 3 a 4 OPU a druhý protiprávnosti čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu. Uplatňovala, že první ustanovení je v rozporu se zásadou rovného zacházení a druhé je rovněž v rozporu s touto zásadou, jakož i se zásadou volného pohybu pracovníků.

24 Pokud jde o první žalobní důvod týkající se protiprávnosti čl. 10 odst. 3 a 4 OPU, Soud usoudil, že čtyři výtky vznesené M.-L. Lindorfer je třeba zamítnout jako neopodstatněné.

25 Pokud jde o první část prvního žalobního důvodu, tedy kritiku M.-L. Lindorfer týkající se skutečnosti, že v přepočítávacích vzorcích se zohledňuje platová třída, do které byl úředník zařazen při jmenování, stejným způsobem u úředníků, kteří jsou přijímáni do počáteční platové třídy ve své kategorii, jakož i u těch, kteří jsou

přijímání do vyšší platové třídy, Soud připomněl, že OPU provádějí čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, jehož druhý pododstavec stanoví, že „úředníkům orgán stanoví, s přihlédnutím k platové třídě, do které byl úředník zařazen, počet let služby započitatelných pro důchod, které mu jsou započteny v rámci jeho vlastního systému za předchozí období na základě částky pojistné matematické protihodnoty nebo vrácených částek“.

- 26 Rovněž připomněl, že podle judikatury u úředníka, který požaduje převod svých vnitrostátních nároků na starobní důchod do důchodového systému Společenství, musí být pro výpočet dodatečného počtu let služby započitatelných pro důchod zohledněna platová třída, do které byl úředník zařazen, tedy platová třída přidělená v době jmenování (rozsudek Soudu ze dne 13. června 2002, Youssouroum v. Rada, T-106/01, Recueil FP, s. I-A-93 a II-435, bod 34 a uvedená judikatura).
- 27 Soud byl toho názoru, že ačkoli má použití přepočítávacích vzorců za následek, že čím vyšší je základní plat, tím nižší je dodatečný počet let služby započitatelných pro důchod, nelze z toho vyvozovat existenci diskriminačního zacházení, neboť diskriminace může spočívat pouze v používání rozdílných pravidel na srovnatelné situace.
- 28 Nově přijatý úředník zařazený do platové třídy A 5 tak má větší šanci, že ukončí svůj služební postup ve vyšší platové třídě, než úředník přijatý a zařazený do platové třídy A 7, a tím i šanci pobírat vyšší plat a získat vyšší nároky na starobní důchod než tento posledně jmenovaný.
- 29 Pokud jde o druhou část prvního žalobního důvodu, tedy kritiku formulovanou M.-L. Lindorfer vůči skutečnosti, že čl. 10 odst. 4 OPU stanoví přepočet částky převedené na účet Společenství v jiné měně, než je belgický frank, na belgické

franky, dospěl Soud na základě písemností M.-L. Lindorfer a jejích vysvětlení poskytnutých při ústním jednání k závěru, že nenapadá tolik nezbytnost přepočtu převedené částky na belgické franky nebo eura, jako následky, které s sebou tento přepočet přináší, podle toho, zda se přitom použije varianta i), nebo varianta ii).

30 Soud tuto část žalobního důvodu v bodech 76 a 77 napadeného rozsudku zamítl takto:

„76 Jednak srovnání uvedená [M.-L. Lindorfer] k tomu, aby se pokusila prokázat opodstatněnost svých tvrzení, totiž vůbec nejsou rozhodná. V první z tabulek, které předložila [...], srovnává svou situaci se situací úředníka, který se od ní odlišuje pohlavím, věkem a zařazením do platového stupně při přijetí do služby, ačkoli tyto okolnosti jsou zohledněny při výpočtu počtu dodatečných let služby započitatelných pro důchod. Krom toho, jak právem uvedla Rada ve své odpovědi na písemné otázky Soudu, není nijak prokázáno, že [M.-L. Lindorfer] použila při výpočtech obsažených v této tabulce stejné datum. Ostatní srovnání, která provedla [...], nejsou rovněž přijatelná, jelikož spočívají na nesprávných premisách. Výpočty, které předložila, jsou tak chybné z důvodu, že používá variantu i) na částky vyjádřené v různých národních měnách a získané přepočtem stejné převedené částky vyjádřené v rakouských šilincích na základě ‚aktuálního[ch] kurzu[ů]‘, který zjevně odpovídá přepočítacím kurzům mezi eurem a těmito národními měnami platným od 1. ledna 1999. Přitom je zjevné, že v průběhu doby 27 let zaměstnání před vstupem do služby Společenství, které se dovolává [M.-L. Lindorfer], došlo u kurzů těchto různých národních měn ke změnám, někdy významným. Dále je nutno poznamenat, že u svého příkladu použití varianty i) na částku vyjádřenou v belgických francích [M.-L. Lindorfer] neprovádí nejprve přepočet na základě ‚aktuálního kurzu‘ a že pro svůj příklad použití této varianty na částku vyjádřenou v řeckých drachmách zjevně používá přepočítací kurz mezi eurem a řeckou drachmou platný od 1. ledna 2001. Krom toho v případě částek přepočtených na řecké drachmy, španělská pesa a portugalská escuda zjevně uskutečňuje své výpočty k 1. lednu 1999.

77 Kromě toho z vysvětlení poskytnutých Radou vyplývá, že skutečnost, že použití varianty i) na částku převedenou z penzijního fondu státu tzv. „slabé měny“ může být výhodnější než použití varianty ii) na částku převedenou z penzijního fondu státu tzv. „silné měny“, je důsledkem nikoli pravidel Společenství, ale fluktuace různých národních měn, tedy okolností nezávislých na jednání Společenství. Je namístě poznamenat, že španělské peso a portugalské escudo, použité [M.-L. Lindorfer] v jejích srovnávacích příkladech, byly v průběhu 90. let několikrát devalvovány.“

31 Soud rovněž zamítl třetí část prvního žalobního důvodu. Podstata jeho argumentace byla vysvětlena následovně:

„81 [...] [M.-L. Lindorfer] nemůže užitečně vyvozovat argument z toho, že v důchodovém systému Společenství se nijak nerozlišuje podle pohlaví, pokud jde o příspěvky úředníků a věk požadovaný pro získání starobního důchodu.

82 V první řadě takto srovnává dvě kategorie úředníků, kteří se nacházejí v rozdílných situacích, a to jednak úředníky, kteří uhradí Společenství pojistně matematickou protihodnotu nebo paušální odkupní hodnotu nároků na starobní důchod, které nabyli na základě činností před svým vstupem do služby Společenství, a jednak úředníky, kteří odvádějí příspěvky do důchodového systému Společenství na základě jejich zaměstnání u orgánu Společenství.

83 Zadruhé je každopádně použití rozdílných faktorů podle pohlaví a věku při výpočtu dodatečného počtu let služby započitatelných pro důchod objektivně odůvodněno nezbytností zajistit řádnou finanční správu důchodového systému

Společenství. Pokud totiž úředník převede podle čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu do rozpočtu Společenství ve formě pojistné matematické protihodnoty nebo paušální odkupní hodnoty nároků na starobní důchod kapitál představující nároky na starobní důchod, které nabyt před svým vstupem do služby Společenství, obdrží výměnou za to nárok na budoucí dávky z důchodového systému Společenství, který je tvořen dodatečným počtem let služby započítatelných pro důchod a jehož rozsah se řídí podle počtu těchto let, které jsou mu přiznány. Při stanovení aktuální hodnoty tohoto nároku musí dotčený orgán Společenství zohlednit řadu okolností, ke kterým patří pravděpodobná doba, po kterou setrvá kapitál uhrazený dotčenou osobou v rozpočtu Společenství, předpokládaný vývoj její kariéry, pravděpodobnost, že jí budou tyto dávky vypláceny, a pravděpodobná doba, během níž budou tyto dávky vypláceny. Přitom je zjevné, že tyto okolnosti závisí zejména na pohlaví a věku dotčené osoby při jejím vstupu do důchodového systému Společenství. Jednak je skutečností, že ženy žijí statisticky déle než muži. Kromě toho pravděpodobnost, že osoba, která nastoupí do služby Společenství dlouho před dosažením věku pro odchod do důchodu, zemře před dosažením tohoto věku, je větší než tato pravděpodobnost u osoby, která při svém vstupu do služby dosáhne věku blízkého věku, ve kterém může uplatňovat nároky na důchod. Krom toho kapitál této osoby, který převedla, zůstane v rozpočtu Společenství déle, než kapitál úředníka, který je věkově blíže věku pro odchod do důchodu. Jinými slovy, faktory, jako je doba trvání služby od vstupu dotčené osoby do služby až do jejího odchodu do důchodu, jakož i předpokládaná doba, po kterou bude pobírat starobní důchod Společenství, stanovená na základě statistických údajů, mají bezprostřední vliv na finanční odpovědnost Společenství vůči každému dotčenému úředníkovi a řádná rozpočtová správa důchodového systému Společenství vyžaduje, aby tyto faktory byly zohledněny a řádné zhodnoceny. Proto je správné, aby Rada zohlednila v přepočítávacím[*ch*] vzorci [*ích*] pojistné matematické faktory, které jsou spojené s věkem a pohlavím dotčené osoby.“

32 Soud zamítl i čtvrtou část prvního žalobního důvodu, podle které je sporná skutečnost, že parametry přepočítávacích vzorců stanovených v čl. 10 odst. 3 a 4 OPU se zohledňují odkazem na různá data podle toho, zda je převedená částka přepočítána na základě varianty i), nebo varianty ii).

- 33 Soud konstatoval, že tvrzení M.-L. Lindorfer, podle kterého se varianta ii) zakládá na platu odpovídajícím platové třídě dotyčné osoby v době skutečného převodu dotyčné částky vnitrostátním penzijním fondem, spočívá na chybném výkladu znění čl. 10 odst. 4 OPU, neboť plat zohledňovaný v této souvislosti je plat odpovídající platové třídě, do které byl úředník zařazen při jmenování, tak jak byl aktualizován v době skutečného převodu. Soud považoval za odůvodněnou existenci přesného data, které slouží jako příslušný referenční bod jak pro každou variantu, tak pro ostatní parametry přepočítávacích vzorců.
- 34 V rámci druhého žalobního důvodu, který se týkal protiprávnosti čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, rozhodl Soud v bodech 99 až 106 napadeného rozsudku, že argumenty M.-L. Lindorfer, které mají prokázat, že toto ustanovení není slučitelné se zásadami rovného zacházení a volného pohybu pracovníků, nelze přijmout.
- 35 Soud byl toho názoru, že tvrzení M.-L. Lindorfer, podle kterého „samotný systém převodů“, zavedený tímto ustanovením, vede ke znevýhodnění úředníků, jejichž kariéra ve službě Společenství započne později, ve srovnání s úředníky, u kterých započne dříve, postrádá jakékoli opodstatnění.
- 36 Domnívá se, že M.-L. Lindorfer nijak neprokázala, že nároky, které nabyly na základě svého zaměstnání předcházejícího jejímu nástupu do služby Společenství, nemohou být zachovány v její prospěch a zohledněny důchodovým systémem Společenství. Zdůraznil, že vzhledem k tomu, že jde o různé systémy, není neobvyklé, že se počet let služby započitatelných pro důchod Společenství odlišuje od počtu let, které jsou zohledňovány vnitrostátními a mezinárodními orgány. Rovněž připomněl, že M.-L. Lindorfer měla možnost „odkoupit“ 21 měsíců, které jí chyběly k dosažení 180 měsíců potřebných k získání důchodu v rámci rakouského důchodového systému, a ponechat si tak své vnitrostátní nároky na starobní důchod, a že převod paušální odkupní hodnoty těchto nároků na starobní důchod do režimu Společenství představoval svobodně zvolené rozhodnutí.

- 37 Podle Soudu nelze také tvrdit, že čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu zasahuje do volného pohybu pracovníků. Toto ustanovení naopak usnadňuje plný výkon této základní svobody zejména tím, že umožňuje osobě usazené v členském státě přijmout zaměstnání u orgánu Společenství a neztratit při tom nároky na starobní důchod, které nabyla na základě dříve vykonávané výdělečné činnosti.
- 38 Jelikož Soud dospěl k závěru, že M.-L. Lindorfer nepředložila žádnou skutečnost, která by měla vliv na legalitu čl. 10 odst. 3 a 4 OPU, jakož i čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu, žalobu zamítl.

Řízení před Soudním dvorem

- 39 Soudní dvůr rozhodnutím ze dne 7. června 2005 přidal věc prvnímu senátu. Jelikož žádný z účastníků řízení nepožadoval, aby byla vyslechnuta jeho ústní vyjádření, rozhodl Soudní dvůr o upuštění od jednání. Generální advokát přednesl své stanovisko na jednání konaném dne 27. října 2005, po němž byla ústní část řízení ukončena.
- 40 První senát rozhodl dne 1. prosince 2005 v souladu s čl. 44 odst. 4 a článkem 118 jednacího řádu Soudního dvora o vrácení věci Soudnímu dvoru s tím, aby byla znovu přidělena kolegiu složenému z většího počtu soudců.
- 41 Soudní dvůr nařídil usnesením ze dne 26. dubna 2006 znovuotevření ústní části řízení a konání jednání. Účastníci řízení a, v souladu s článkem 24 druhým pododstavcem statutu Soudního dvora, Komise byli požádáni o zaujetí stanoviska k otázkám uvedeným v tomto usnesení.

- 42 Po jednání dne 28. června 2006 a přednesení stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 30. listopadu 2006 byla ústní část řízení ukončena.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 43 Svým kasačním opravným prostředkem, na jehož podporu uplatňuje tři důvody kasačního opravného prostředku, požaduje M.-L. Lindorfer, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- zrušil sporné rozhodnutí, a případně i rozhodnutí Rady ze dne 31. května 2001 o zamítnutí její stížnosti;
- uložil Radě, aby nově stanovila léta služby započitatelná pro důchod, která mají být zohledněna, a
- uložil Radě náhradu nákladů řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku.

- 44 Rada požaduje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek, a
- uložil M.-L. Lindorfer náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

45 Úvodem je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury z článku 225 ES, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesně vymezovat kritizované části rozsudku, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, které tento návrh konkrétně podporují (rozsudek ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, bod 15; ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, Sb. rozh. s. I-7795, bod 49, a ze dne 27. února 2007, Segi a další v. Rada, C-355/04 P, Sb. rozh. s. I-1657, bod 22).

46 Soudní dvůr posoudí kasační opravný prostředek ve světle této judikatury.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká jednak porušení zásady zákazu diskriminace na základě pohlaví, a jednak nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku v tomto ohledu

Argumentace účastníků řízení

47 Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku M.-L. Lindorfer tvrdí, že Soud porušil článek 141 ES, a obecněji zásadu zákazu diskriminace na základě pohlaví tím, že v bodě 83 napadeného rozsudku uvedl, že použití rozdílných faktorů podle pohlaví za účelem výpočtu dodatečných let služby započítatelných pro důchod je objektivně odůvodněno nezbytností zajistit řádnou správu důchodového systému Společenství.

48 Podle M.-L. Lindorfer není diskriminace na základě pohlaví, která má zohlednit vyšší očekávanou délku života u žen, nezbytná k zajištění finanční vyváženosti uvedeného systému, což je zjevné z toho, že ani příspěvky úředníků, ani věk požadovaný pro získání jejich starobního důchodu nejsou stanoveny podle pohlaví. Soud argument navrhovatelky zamítl s tím, že v bodě 82 napadeného rozsudku uvedl, že navrhovatelka srovnává dvě kategorie úředníků, které nelze srovnávat, aniž by však odůvodnil, proč nemůže být takové srovnání provedeno.

49 Rada tvrdí, že článek 141 ES se v této věci nepoužije a že relevantní judikaturu představuje rozsudek ze dne 22. prosince 1993, Neath (C-152/91, Recueil, s. I-6935). Má za to, že M.-L. Lindorfer, která se odvolávala na rozsudky, jež byly vydány v jiných souvislostech, než jsou souvislosti projednávaného sporu, nijak neprokázala, že kapitál uhrazený převodem je kompenzací zaměstnaneckého poměru u Společenství. Rada proto trvá na tom, že mechanismus převodu odpovídá vložení kapitálu, který byl vytvořen mimo zaměstnanecký poměr u Společenství, úředníkem do důchodového systému Společenství.

Závěry Soudního dvora

50 Je třeba konstatovat, že jelikož M.-L. Lindorfer uplatňuje, že Soud nedodržel zásadu zákazu diskriminace a zásadu rovného zacházení s muži a ženami, domnívá se skutečně, že byla porušena jedna z obecných zásad chráněných právním řádem Společenství. V tomto ohledu je třeba rovněž uvést, že článek 141 ES a různá ustanovení sekundárního práva, na která M.-L. Lindorfer odkazuje, jakož i čl. 1a odst. 1 služebního řádu jsou zvláštními vyjádřeními obecné zásady rovnosti mezi pohlavími.

51 Soudní dvůr zdůraznil, že zákonodárce Společenství má povinnost dodržet při přijímání předpisů o převodu nároků na starobní důchod, které úředník Společenství nabyt v rámci vnitrostátního systému, do důchodového systému Společenství zásadu rovného zacházení. Nesmí proto přijmout žádné předpisy, které nezacházejí s úředníky rovným způsobem, ledaže situace dotyčných osob v okamžiku jejich nástupu do služby Společenství ospravedlňuje rozdílné zacházení z důvodu zvláštních charakteristik úpravy nabytých nároků na starobní důchod, nebo z důvodu neexistence takových nároků (viz, pokud jde o zásadu rovného zacházení, rozsudek ze dne 14. června 1990, Weiser, C-37/89, Recueil, s. I-2395, bod 14).

52 Soud nepovažoval za diskriminační skutečnost, že ženy, u nichž jsou pojistně matematické protihodnoty vyšší, získávají při převodu svých nároků na starobní důchod do systému Společenství nižší počet let služby započitatelných pro důchod než muži. V bodech 81 až 83 napadeného rozsudku uvedl, že M.-L. Lindorfer nemůže vyvozovat žádný argument z okolnosti, že se v tomto systému nerozlišuje u příspěvků úředníků podle pohlaví, jelikož úředníci, kteří na základě svého zaměstnání u orgánu Společenství odvádějí příspěvky do důchodového systému Společenství, se nacházejí v jiné situaci než úředníci, kteří převádějí do Společenství pojistně matematické protihodnoty nebo paušální odkupní hodnoty nároků na starobní důchod, které nabyli na základě svých činností před vstupem do služby Společenství. Každopádně je podle názoru Soudu použití rozdílných faktorů podle pohlaví za účelem výpočtu dodatečných let služby započitatelných pro důchod objektivně odůvodněno nezbytností zajistit řádnou finanční správu tohoto systému.

53 V tomto ohledu je třeba na prvním místě uvést, že Soud nevysvětlil, proč se tyto dvě kategorie úředníků nacházejí v situacích, které nejsou srovnatelné se zřetelem na posouzení, které měl provést, pokud jde o možnost existence diskriminace na základě pohlaví při převodu nároků na starobní důchod do systému Společenství.

- 54 V bodu 86 napadeného rozsudku totiž Soud nevysvětluje, o která jiná kritéria, než je kritérium pohlaví, zamýšlel opřít rozdílné zacházení s muži a ženami, kteří nechali své nároky na starobní důchod převést do důchodového systému Společenství, i když takové rozlišování neexistuje u příspěvků sražených z platů úředníků mužského a ženského pohlaví.
- 55 Krom toho je namístě dodat, že čl. 1a odst. 1 služebního řádu, bez ohledu na skutečnost, že nebyl zmíněn, který je ustanovením zavedeným nařízením č. 781/98 a použitelným v okamžiku výpočtu let služby M.-L. Lindorfer započítatelných pro důchod, stanoví, že „[ú]ředníci mají při uplatňování služebního řádu nárok na rovné zacházení bez diskriminace [...] na základě pohlaví [...]“.
- 56 Zadruhé, pokud se jedná o odůvodnění tohoto rozdílného zacházení s muži a ženami požadavkem řádné finanční správy důchodového systému Společenství, nelze takový argument použít k podpoře nezbytnosti vyšších pojistně matematických hodnot u žen.
- 57 V tomto ohledu totiž postačí připomenout, že stejná výše příspěvků sražených z platů úředníků mužského a ženského pohlaví uvedenou řádnou správu nenarušuje.
- 58 Navíc skutečnost, že stejné vyváženosti může být dosaženo pojistně matematickými hodnotami, které jsou pro obě pohlaví jednotné, je rovněž prokázána tím, že, jak vyplývá z odpovědí Rady a Komise na otázky Soudního dvora, rozhodly tyto orgány o používání takových hodnot následně po skutkových okolnostech tohoto sporu.
- 59 V důsledku toho Soud neprávem nekonstatoval, že M.-L. Lindorfer byla diskriminována na základě svého pohlaví.

60 První důvod kasačního opravného prostředku je proto opodstatněný.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká jednak porušení zásady rovného zacházení v tom smyslu, že s úředníky zahajujícími svou kariéru později je zacházeno méně příznivě, a jednak nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku z tohoto hlediska

Argumentace účastníků řízení

61 M.-L. Lindorfer se domnívá, že Soud porušil zásadu rovného zacházení tím, že neuznal, že s ní bylo z důvodu skutečnosti, že zahájila svou kariéru u Společenství později, zacházeno nepříznivě ve srovnání s úředníky, kteří svou kariéru u Společenství zahájili dříve. Podle jejího názoru totiž systém převodu znevýhodňuje úředníky, kteří zahájili kariéru v některém z orgánů Společenství pozdě ve srovnání s těmi, kteří k němu nastoupili o mnoho dříve. M.-L. Lindorfer krom toho tvrdí, že v bodě 67 napadeného rozsudku porušil Soud svou povinnost uvést odůvodnění, když odmítl srovnání, které navrhla, mezi její situací a situací úředníka, který přispíval výlučně do systému Společenství.

62 Rada tvrdí, že situace „úředníků, kteří vždy pracovali u některého z orgánů“ a kteří nemají žádné vnitrostátní nároky, které by mohli převést, a situace „úředníků, kteří nastoupili do služby později“, tedy těch, kteří převádějí své vnitrostátní nároky do důchodového systému Společenství, nejsou srovnatelné. Rada dodává, že kdyby byly tyto situace srovnatelné, nemuseli by autoři služebního řádu zavádět systém přeměny kapitálu na léta započitatelná pro důchod, a bylo by jednodušší „úředníkovi, který nastoupil do služby později“ přidělit v důchodovém systému Společenství počet let započitatelných pro důchod, který odpovídá počtu let, kdy byly odváděny příspěvky do vnitrostátního důchodového systému.

Závěry Soudního dvora

- ⁶³ Je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení nebo zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (rozsudky ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Sb. rozh. s. I-403, bod 95, a ze dne 12. září 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, Sb. rozh. s. I-8055, bod 57).
- ⁶⁴ Vzhledem k tomu, že M.-L. Lindorfer, která nastoupila do služby orgánu Společenství poté, co po určitou dobu odváděla příspěvky do rakouského důchodového systému, tvrdí, že s ní bylo zacházeno jinak než s úředníkem, který nastoupil do stejné služby dříve a který po určitou dobu přispíval do důchodového systému Společenství, je namístě ověřit, zda jsou tyto dvě situace srovnatelné.
- ⁶⁵ V důchodovém systému Společenství, jak zdůraznila generální advokátka v bodě 28 svého stanoviska, je úředníkům ve starobním důchodu vyplácen procentní podíl jejich posledního platu. Výše tohoto důchodu tak závisí jednak na úřednickových výkonech v průběhu jeho služby ve Společenstvích, vyjádřených posledním platem, a jednak na délce jeho zaměstnání ve Společenstvích. V takovém systému není důchod určen celkovou částkou srážek z platu uskutečněných během let služby.
- ⁶⁶ Případ úředníka, který do systému Společenství převede ve formě kapitálu nároky na starobní důchod, které nabyt dříve ve vnitrostátním systému, nespadá do tohoto rámce. Počet let služby započitatelných pro důchod, které se u tohoto úředníka zohledňují, závisí totiž v souladu s čl. 11 odst. 2 přílohy VIII služebního řádu na převedeném kapitálu a na platové třídě, do které byl úředník zařazen. Výše důchodu, na který bude mít úředník nárok na konci své kariéry, je určena jeho posledním

platem a délkou trvání jeho působení ve službě Společenství, k níž se připočtou léta služby započitatelná pro důchod stanovená podle vloženého kapitálu.

67 Přitom peněžní částka, kterou tento úředník přispívá do rozpočtu Společenství, a časové období, které strávil ve službě u orgánů Společenství, nepředstavují srovnatelné hodnoty.

68 Je proto třeba konstatovat, že M.-L. Lindorfer, která v době svého nástupu do služby Společenství převedla do důchodového systému Společenství kapitál odpovídající nárokům, které nabyla ve vnitrostátním systému, není v situaci srovnatelné se situací úředníka, který vstoupil do služby Společenství dříve a který od svého vstupu do služby přispíval do důchodového systému Společenství srážkami ze svého platu.

69 Pokud jde o údajné nedostatečné odůvodnění, je namístě konstatovat, že Soud posoudil v bodech 64 až 68 napadeného rozsudku různé skutečnosti charakterizující kariéru úředníka přijatého na počátku jeho profesní kariéry a kariéru úředníka, jako je M.-L. Lindorfer, která dříve pracovala a přispívala do vnitrostátního důchodového systému.

70 Proto je třeba dospět k závěru, že Soud jednak právem stanovil, že jelikož se M.-L. Lindorfer nenachází ve srovnatelné situaci se situací úředníka, který byl přijat do služby na počátku své profesní kariéry, nemůže tvrdit, že byla ve srovnání s tímto posledně uvedeným úředníkem předmětem nerovného zacházení, a jednak že Soud neporušil svou povinnost uvést odůvodnění.

71 Proto musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká jednak porušení zásady rovného zacházení vyplývajícího z použití přepočítávacích vzorců, a jednak neexistence spodní hranice pro přidělený počet let služby započitatelných pro důchod

Argumentace účastníků řízení

- 72 M.-L. Lindorfer napadá body 76 a 77 napadeného rozsudku a uplatňuje, že Soud porušil zásadu rovného zacházení, jelikož neuznal, že s ní bylo nepříznivě zacházeno z důvodu skutečnosti, že provedla převod svých nároků na starobní důchod z fondu v zemi tzv. „silné měny“, ve srovnání s úředníky, kteří provedli takový převod z fondu v zemi tzv. „slabé měny“.
- 73 Tvrdí, že Soud se neměl ve věci přepočítávacích měnových vzorců uvedených v čl. 10 odst. 4 OPU omezit na prohlášení, že okolnost, že použití varianty i) na částku převedenou z penzijního fondu země tzv. „slabé měny“ může být výhodnější než použití varianty ii) na částku převedenou z penzijního fondu tzv. „silné měny“, je důsledkem fluktuace vnitrostátních měn, a nikoli pravidel Společenství.
- 74 M.-L. Lindorfer je toho názoru, že Soud měl konstatovat jednak to, že Rada zvolila příznivější zacházení s částkami převedenými z penzijního fondu země tzv. „slabé měny“ než s částkami převedenými z penzijního fondu země tzv. „silné měny“, a jednak to, že Rada nemůže takové diskriminační vzorce ponechat v platnosti.

- 75 Krom toho vznáší M.-L. Lindorfer otázku ohledně neexistence spodní hranice počtu let služby započitatelných pro důchod přiděleného v případě převodu nároků na starobní důchod ze země tzv. „silné měny“, když na počet let služby započitatelných pro důchod, který lze nabýt v důchodovém systému Společenství v důsledku převodu ze země tzv. „slabé měny“, se vztahuje strop, aby bylo zabráněno tomu, že překročí počet let, během nichž dotyčná osoba přispívala do vnitrostátních systémů zákonného důchodového pojištění.
- 76 Podle Rady Soud správně odpověděl na relevantní argumenty M.-L. Lindorfer v bodech 76 a 77 napadeného rozsudku.

Závěry Soudního dvora

- 77 Pokud jde o první výtku týkající se přepočítávacích vzorců, je třeba zaprvé vycházet z toho, že Soud právem připomněl v bodu 76 napadeného rozsudku, že srovnání, které provedla M.-L. Lindorfer, nemůže být přesvědčivé, neboť charakteristiky „referenčního úředníka“ byly rozdílné od charakteristik M.-L. Lindorfer, a že další srovnání, která provedla, spočívala na nesprávných premisách.
- 78 Zadruhé je třeba poznamenat, že když vnitrostátní penzijní fondy určují paušální odkupní hodnoty nároků na starobní důchod nabyté v jejich vnitrostátních důchodových systémech, stanoví částku, která má být převedena, v měně dotyčného členského státu, a tato částka pak musí být nezbytně vyjádřena v jednotné měně. Společenství disponují při stanovení podrobností přepočítávacího systému rozsáhlou posuzovací pravomocí.

- 79 Zatřetí je namístě připomenout, že varianta ii) je na rozdíl od varianty i) dobrovolná, neboť podle čl. 10 odst. 4 písm. b) OPU je výpočet stanovený v tomto ustanovení proveden pouze na žádost úředníka. Je pravděpodobné, že úředníci, pro které je varianta ii) příznivější, zvolí tuto variantu, zatímco ti, které tato varianta znevýhodňuje, upřednostní použití varianty i). Každý má tak možnost získat nejpříznivější zacházení.
- 80 Z toho vyplývá, že první výtku týkající se použití přepočítávacích vzorců není opodstatněná.
- 81 Pokud jde o druhou výtku, týkající se neexistence spodní hranice pro počet let služby započitatelných pro důchod přidělených v případě převodu nároků na důchod do systému Společenství, je třeba prohlásit ji za nepřipustnou.
- 82 M.-L. Lindorfer sice tvrdí, že z důvodu neexistence takové hranice je dotčená úprava napadnutelná, neuplatňuje však žádný argument v souladu s judikaturou uvedenou v bodu 45 tohoto rozsudku, aby prokázala, že napadený rozsudek vykazuje právní vady.
- 83 Krom toho je v projednávaném případě tvrzení, podle kterého Soud kvůli neexistenci takové spodní hranice porušil zásadu rovného zacházení, příliš obecné a nepřesné k tomu, aby mohlo být předmětem právního posouzení (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 8. července 1999, *Hercules Chemicals v. Komise*, C-51/92 P, Recueil, s. I-4235, bod 113, a usnesení ze dne 12. prosince 2006, *Autosalone Ispra v. Komise*, C-129/06 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 31).

84 Za těchto podmínek je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnout.

85 Vzhledem k tomu, že první důvod kasačního opravného prostředku uplatněný M.-L. Lindorfer byl přijat, je třeba zrušit napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl žalobu z důvodu, že nedošlo k diskriminaci na základě pohlaví.

Důsledky částečného zrušení napadeného rozsudku

86 V souladu s článkem 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný, zruší Soudní dvůr rozhodnutí Soudu. Soudní dvůr pak může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Soudu k rozhodnutí.

87 Jelikož to soudní řízení dovoluje, je namístě vydat rozhodnutí o žalobním návrhu na zrušení sporného rozhodnutí a uložení Radě, aby nově stanovila léta služby M.-L. Lindorfer započitatelná pro důchod.

88 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Rada vzala v úvahu při stanovení let služby M.-L. Lindorfer započitatelných pro důchod faktor vázaný na pohlaví, čímž porušila zásadu zákazu diskriminace na základě pohlaví, jakož i čl. 1a odst. 1 služebního řádu.

89 Pokud jde o návrh, aby bylo Radě uloženo nové stanovení let služby M.-L. Lindorfer započitatelných pro důchod, postačí v tomto případě poukázat na to, že podle článku 233 ES je orgán, jehož akt byl prohlášen za neplatný, povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku Soudního dvora.

90 Proto je třeba sporné rozhodnutí zrušit.

K nákladům řízení

91 Podle článku 122 jednacího řádu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu, který se na základě článku 118 téhož jednacího řádu použije na řízení o kasačním opravném prostředku, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že M.-L. Lindorfer požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je namíste posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 18. března 2004, Lindorfer v. Rada (T-204/01), se zrušuje v rozsahu, v němž zamítl žalobu M.-L. Lindorfer z důvodu, že nedošlo k diskriminaci na základě pohlaví.**

- 2) **Rozhodnutí Rady ze dne 3. listopadu 2000 o výpočtu let služby M.-L. Lindorfer započitatelných pro důchod se zrušuje.**
- 3) **Ve zbývajících částech se kasační opravný prostředek zamítá.**
- 4) **Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů vzniklých v obou stupních řízení.**

Podpisy.